

Grote woorden over geloof en wetenschap

Richard Dawkins blijft de gemoederen bezighouden. Atheïsmebussen, atheïstische zomerkampen, en onlangs een nieuw boek waarin hij creationisten met Holocaustontkenners vergelijkt. Veel aandacht weet hij zeker te genereren, maar toch ken ik niemand die blij is met Dawkins uitingen. En dat komt niet, denk ik, omdat ik alleen maar creationisten zou kennen. Onlangs was ik bijvoorbeeld op een congres in Oxford in het kader van het Darwinjaar waar vermoedelijk geen enkele creationist aanwezig was (of misschien een stille). In de lezingen en in de wandelgangen was de naam van Dawkins regelmatig te horen; maar alleen in negatieve zin.

Zo werd Dawkins door een aantal Amerikaanse wetenschappers gezien als een bedreiging voor de verspreiding van de evolutietheorie in de Verenigde Staten. Volgens Dawkins impliceert de evolutietheorie namelijk noodzakelijkerwijs een atheïstische levensbeschouwing. Ironisch genoeg zou de theorie – als Dawkins gelijk heeft – niet meer op openbare scholen in de V.S. mogen worden gedoceerd, omdat wettelijk is vastgelegd dat het onderwijs daar levensbeschouwelijk neutraal moet zijn.

Ik geef toe: een erg pragmatisch argument tegen Dawkins, maar op de achtergrond speelt natuurlijk iets fundamentelers. Volgens Dawkins staat de wetenschap blijkbaar niet onverschillig tegenover religie. Veel creationisten zullen dat overigens grif toegeven. Beiden gaan volgens mij echter voorbij aan het feit dat gelovige en niet-gelovige wetenschappers het meestal prima eens kunnen worden over de verklaring van natuurlijke verschijnselen door natuurlijke oorzaken. Geloof-wetenschap discussies waarin creationisme en de Holocaust – of Dawkins en de Satan – in een zin worden genoemd, lijken dan ook wel erg ver te zijn losgezongen van de praktijk van de wetenschap.

Ab Flipse

Uit: *Beweging Magazine* 74 (september 2009) nr. 4